

Notat

Til: Klima og miljødepartementet

Fra: Syret i Klimarealistene v/styreleder Ole Henrik Ellestad (sign)

Høringsnotat om hvorvidt en ny rammelov for klima vil gi merverdi mm.

Hovedkonklusjoner

1. De gitte premisser i Klimaforlik og Stortingsmeldinger er foreldet, delvis basert på påpekte feil, delvis på forhold IPCC har dementert og delvis på IPCC-teorier som ikke stemmer med observasjoner. Høringen bør derfor avlyses, subsidiært utsettes til etter at korrekte premisser er etablert basert på en åpen og balansert prosess. Der må synene til IPCC og den vitenskapelige skoleretningen som konkluderer med at naturlige variasjoner dominerer (NIPCC), fremlegges og drøftes.

1. En ny klimarammelov vil ikke være hensiktsmessig og gir ingen merverdi.

- Man kan ikke lovfeste naturlige klimavariasjoner og mulige effekter.

- Unilaterale tiltak har ingen hensikt, og Norge som mulig forbilde ute i verden på dette området er en myte.

- De store utslipppnasjonene har ingen planer om forpliktende utslippsreduksjoner og flere støtter heller ikke IPCCs konklusjoner.

- Eksisterende miljølov må endres slik at det gis muligheter til å stanse ineffektive eller forurensende klimatiltak som bl.a. unødige landskapødeleggelser, forurensing fra urensset biobrensel i tettbygde strøk og at produksjon av biobrensel som del av spesielle klimatiltak, ikke fortrenger matvareproduksjon.

2. Det er behov for en drastisk forbedring av informasjon om såkalte "klimautslipp", og dets effekter.

- Balansert informasjon der kunnskap om naturlige variasjoner presenteres på lik linje med og som meget sannsynlig alternativ til mulig menneskeskapt påvirkning. Det inkluderer historiske forhold, eksempelvis den globale oppvarmingsperioden 1920-40 og vektlegging av endringer og effekter også i kaldere perioder.

- Myndighetsfinansiert, balansert blogg på vitenskapelig basis slik Nederland har etablert, og et nettsted for fortløpende å presentere informasjon og data fra de mange internasjonale observasjonssystemene. Dette som en motvekt til at data normalt presenteres i de perioder der IPCCs teorier tilsynelatende favoriseres.

3. Det har liten hensikt å videreføre ensidige politisk utnevnte råd som grunnlag for norsk klimapolitikk fordi hele ordningen gjennom 25 år er misbrukt innen IPCC-systemet. Men man bør starte med reelle vitenskapelige diskusjoner mellom vitenskapelige representanter for de to vitenskapelige skoleretningene, og eventuelt gradvis utvikle fora som kan fungere og konkludere vitenskapelig. Vitenskapelig rådgiving må skilles fullstendig fra politisk rådgivning prosesser.

Nedenfor er hovedkonklusjonene og enkelte andre forhold begrunnet nærmere.

Utdaterte og feilaktige premisser for høringen

I avtalen mellom Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti, Senterpartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre slutter de seg til St. meld. 34 (2006-2007) Norsk klimapolitikk. Ifølge avtalens kapittel 2 skal Norge fremstå internasjonalt som et foregangsland og overgå Kyoto-avtalens forpliktelser. Den globale temperaturøkningen skal holdes under 2 °C sammenlignet med

Lille istid. Bidraget skal bestå i å redusere utslipp av gasser som absorberer og emitterer varmestråling bortsett fra vanndamp. Partene innrømmer samtidig at effekten av dette er ukjent, og at de har forventninger til ikke-eksisterende teknologi. (2.2).

Klimaforliket er fra perioden da IPCC var på høyden av sin makt. Den har gjennom en serie skandaler som "Climategate" (de flere tusen pinlige e-poster mellom ledende IPCC-relaterte forskere) "Hockeykølla" (som feilaktig fjernet oppvarmingen i Middelalderen og avkjølingen under Lille istid), manglende "hot spot" 10 km oppe i atmosfæren (oppvarming som skulle bevise IPCCs CO₂-effekt), en rekke feilaktige alarmerende effekter, evalueringen utført av InterAcademy Council (IAC) og analyser av IPCCs funksjonsmåte som svekket alvorlig inntrykket av IPCC som en pålitelig vitenskapelig aktør, og som konkluderte at IPCC blander sammen vitenskap og politikk.

Senere Stortingsmeldinger (2011, 2012) som skal legges til grunn for denne høringsuttalelsen, var basert på påviselige feilaktige beregninger og inneholder ikke oppdatert IPCC-konklusjoner fra de senere rapporter i 2012 og AR5 (2013-14). I mars 2012 kom en IPCC-spesialrapport om ekstremvær med hovedkonklusjon: ekstremvær vil bli dominert av naturlige variasjoner de neste 20-30 år. Dette er også i tråd med senere konklusjoner og bringer IPCC etterhvert på linje med den vitenskapelige relevante faglitteratur ifølge en av verdens ledende forskere på feltet, Roger Pielke jr. Modellene er heller ikke bygget slik at de kan beregne ekstremeffekter pålitelig og har heller ikke vist dette i praksis.

Miljøverndepartementet hadde i Stortingsmeldingen gitt gale opplysninger om havnivåstigningen langs norskekysten. Selv om instituttet, som var opphav til opplysningene, hadde avkreftet disse og oppdatert forskning forelå, valgte KMD likevel å bruke disse - forhåpentligvis et enkelttilfelle i norsk forvaltning. Opplysningene bekreftet åpenbart gal informasjon som fantes i St. meld. 34 Norsk klimapolitikk, som var grunnlaget for det ovennevnte klimaforliket. Her heter det i kap. 1.1.1 at det ikke er usannsynlig at havnivået langs Norskekysten vil stige mer enn det gjennomsnittlige globale havnivå noe som er umulig blant annet på grunn av landhevingen som er det normale i Norge. I samme kapittel forledes også Stortinget til å tro at de naturlige klimavariasjonene skulle ha gitt en avkjølende effekt i slutten av forrige århundre, men går ikke nærmere inn i omtale av dem og mulige effekter historisk og i moderne tid. Faktum er at oppvarmingen fra slutten av 70-tallet til slutten av 90-tallet samsvarer med det som kunne forventes ut ifra eksisterende kunnskap om naturlige variasjoner.

Kort oppsummert så har IPCC måttet gå tilbake på en rekke tidligere alarmerende og feilaktige konklusjoner. Varmere klima genererer ikke flere orkaner, flom eller tørke på global basis, Atlantic Meridional Overturning Circulation (AMOC, Golfstrømmen langs våre kyster) vil ikke stoppe opp, men forsette som før med variabel transport av varme til nordlige farvann og Arktis. Snøen på nordlige halvkule er i vintermånedene over normalen siden 1960-årene, men forsvinner litt tidligere om våren. Biologisk mangfold skal ikke desimeres slik tidligere spådd. Sjøisen i Antarktis har lagt på seg siste 35 år og er nå rekordstor.

Og vi kan tilføye at satellittmålinger viser litt kaldere temperaturer i Antarktis og bakkemålinger liknende forhold i det dominerende Øst-Antarktis (90% av arealet), og at sjøisen i Arktis er i ferd med å legge kraftig på seg. Mer sjøis over et område svarende til Alaska bringer utbredelsen nær normalen for de siste 35 år med global utbredelse noe over normalen. Men det viktigste er utflating av global middeltemperatur de siste 18 år. All "IPCC-beregnet" oppvarming av atmosfæren de siste 20 år observeres ikke. Og IPCC har ingen holdbar forklaring ut over solens varierende bidrag slik den internasjonale vitenskapelige skoleretningen NIPCC (Nongovernmental International Panel on Climate Change) har vist i omfattende rapporter på flere tusen sider basert på flere tusen arbeider fra flere tusen forskere.

De naturlige variasjoner dominerer. Klodens klimastatus, utflating av global middeltemperatur siste 18 år, bruk av utilstrekkelige og uholdbare klimamodeller for beregning av feilaktige fremtidsscenario, feilaktig teori for CO2s drivhuseffekt og manglende sammenheng mellom CO2-økning og temperatur er hovedargumenter. Samtidig er naturlige sykluser for endringer i sol, vinder og havstrømmer godt dokumentert og samsvarer bra med hovedtrekkene i klimaendringene. IPCCs CO2-teori er allerede falsifisert noe som ytterligere styrkes med videre utflating av global middeltemperatur og fremskrivninger av naturlige variasjoner som viser kaldere tider mot 2040 - som under Napoleonstiden og tiårene etter.

IPCC har selv konkludert at: mer enn 50% av senere tiårs oppvarming er menneskeskapt. Eventuell ny lovgivning må derved ta hensyn til at inntil 50% ikke trenger være menneskeskapt. IPCC tilkjenner i konklusjonene liten kunnskap om de naturlige variasjonene, og myndighetene kan derved ikke diskriminere mellom naturlige variasjoner og menneskeskapt andel rent generelt eller mhp. effekter. Manglende overensstemmelse mellom beregnet og observert temperatur siste 18 år; som svekker grunnlaget for menneskeskapt 50% andel ytterligere, taler overbevisende mot ny rammelov.

Subsidiært, dersom et lovarbeid likevel skulle igangsettes, må det bygge på en balansert gjennomgang av vitenskapelige forutsetninger og inkludere variasjoner under såvel kaldere som varmere klimaperioder. Dette må gjøres i en konstruktiv prosess mellom vitenskapelige representanter for IPCCs skoleretning og den vitenskapelige skoleretningen (NIPCC) som hevder at naturlige variasjoner dominerer klima. Dette vil være i tråd med anerkjent offentlig saksbehandling på andre områder og med grunnlovens § 100 om balansert offentlig opplysning. Norge har tradisjon for å basere lovgivning på kunnskap, og dette må være rettesnoren også innen klimaområdet. Det vil være ødeleggende for myndighetene å føye nok en fadese til mangelfulle og til dels feilaktige og forhastede konklusjoner i vitenskapelige undersøkelser innen KFK, sur nedbør, kjønnsforskning, kosthold og helse.

Prinsipielle juridiske forhold

Lovfesting av politiske ambisjoner har svak forankring i norsk forvaltning (jfr. høringsnotatet, s.7, annet, tredje og fjerde avsnitt). At et lovbrudd ikke kan sanksjoneres utgjør også et viktig ankepunkt mot at et politisk mål lovfestes (høringsnotatet, s.8, tredje avsnitt). At mål fastsettes i lovs form, gjør også at det er vanskeligere å justere målene når ny kunnskap tilsier at dette er nødvendig (jfr. høringsnotatet, s.8, nest siste avsnitt). Jevnfør dette med de betydelige endringene i IPCCs konklusjoner fra første rapporten i 1990 til "gullalderrapportene" i 2001 og 2007 til betydelig redusert betydning i 2012 - 2014.

Dette må også sees i lys av 18 års temperaturutflating, at IPCC ikke har noen forklaring på årsakene til utflatingen og at de i senere rapporter har måttet trekke tilbake en rekke tidligere alarmerende konklusjoner. Og man må sammenligne med historiske forhold med samme type klima. Hvordan kan man lov feste tiltak mot forhold i Arktis og Norge som har store likheter med tilstanden i varmeperioden 1930-40?

Det er heller ingen konsensus om effekten av økt CO2, så myndighetene kan ikke anføre dette som grunnlag for en bredt akseptert lov. Nærmer gjennomgang av undersøkelsene om at 97% av vitenskapelige publikasjoner støtter IPCCs konklusjon viser at konklusjonen er fullstendig feilaktig, og prosjektet er gjennomført på en sterkt kritikkverdig måte (prosjekt materialet ble funnet og lagt ut på nettet). Det riktige tallet er 0.3%. Det forteller en god del at sentrale myndigheter og politikere likevel benytter konklusjonen, men det kan ikke legges til grunn for lovgivning.

Klimaendringene reguleres av fysiske lover - ikke juridiske.

Supplerende veldokumenterte vitenskapelige konklusjoner som motsier IPCC.

- Klimaendringene i moderne tid ligger langt innenfor relevante historiske variasjoner knyttet til periodiske mønstre for sol, vinder og havstrømmer.

Dagens middeltemperaturer ligger 2-3 C lavere enn under Holocen perioden, den flere tusenårige varmeste perioden etter siste istid. Og vi er langsamt på vei mot neste istid. Oppvarmingperioden i moderne tid samsvarer med tidligere varmeperioder i Middelalder, Romertid og Bronsealder. Det er intet unikt temperaturnivå eller oppvarminghastighet - det har skjedd mange ganger tidligere selv om det er lenge mellom hver gang. Data forklares overbevisende med naturlig oppvarming etter den Lille istid. Det observeres også i andre deler i vårt solsystem, og ved periodiske endringer i vinder og havstrømmer som bl.a. påvirker mengden av sjøis i Arktis og Antarktis, knfr. varmeperioden 1930-årene.

- Satellittmålinger viser at den nordlige halvkule oppvarmes klart mest, særlig halvkule vesentlig mindre og tropisk sektor relativt lite. Maksimumstemperatur om dagen påvirkes relativt lite, mens minimumstemperaturen om natten øker mest. Det er de kaldeste områdene og døgntider som har størst oppvarming. Det gir maksimale fordeler og minimale ulemper. I standard atmosfære er det en økning på 0.65 C per 100 m stigning. Global økningen siden 1900 er ca 0.8 C som svarer til en høydeøkning på ca 120 m. Dagens middeltemperatur for en gitt høyde over havet vil være lik den de har hatt som normaltemperatur uten menneskeskapt innflytelse 120 m lavere før år 1900. Det gir ikke de skremmende perspektiver på dagens klimaendringer. Disse forhold viser hvorfor økt oppvarming hovedsakelig har globale fordeler der den nordlig halvkule har klart størst dyrkningspotensiale.

- Norge ble i snitt 0.5 C kaldere mellom 2007 og 2013. Året 2014 reduserer nedgangen noe. At 2014 var et av de varmeste årene, men ikke det varmeste globalt, endrer ikke det faktum at utflating av global middeltemperatur siste 18 år fortsetter

- CO2 er sammen med vann basis for fotosyntese som igjen er grunnlaget for livet på jorden. Økt CO2 i atmosfæren vil ha positive effekter og vil være en fordel.

En oppsummering av foreliggende internasjonale publikasjoner viser at en økning på inntil vel 2 C vil være "til fordel for fattig og rik". FN-organet FAOs rapporter viser at for de nærmere 60 store "industrivekster" vil økt CO2 og økt temperatur bidra til stimulert vekst og bedre robusthet mot tørke og saltholdig jordsmonn.

- CO2s absorpsjon av infrarød stråling er logaritmisk. Ved økning fra dagens konsentrasjoner går absorpsjonen mot metning og kan ikke forårsake betydelige endringer. Det er heller ikke noen effekt fra tilbakestråling ut i fra de fysiske lover og atmosfærens temperaturprofil. I viktige deler av atmosfæren sender økt CO2 ut mer energi og i andre deler mindre enn før økningen. CO2-variasjonene har derfor mindre betydning.

- Det er ingen positiv forsterkningseffekt fra vanndamp slik IPCC antar.

Målinger siden 1948 med værballonger viser en betydelig reduksjon av vanndampmengden i de kritiske og viktige områder i troposfæren. Herav følger en negativ en forsterkningseffekt fordi vanndampen derved stråler ut mer energi - mer enn reduksjonen av CO2-utstrålingen. Uten denne udokumenterte, positive forsterkningseffekten vil IPCCs estimater for temperaturøkning være på bare rundt 1 C.

- I Norge er landhevning det normale.

De mest omfattende undersøkelser fra 2014 av globalt havnivå ved "tide gauge" bekrefter naturlige variasjoner. Nivået sank frem til ca 1860 på slutten av den Lille istid. Deretter har det steget i snitt med 1.9 mm per år. Noe mer i varmeperioden med topp rundt 1880 og 1940 og i den moderne varmeperiode frem til ca år 2000 og noe mindre i mellomliggende perioder. Siste 30 års stigning ser

derfor ut til å følge samme naturlige mønster som i tidligere varmeperioder da CO₂-økning ikke kunne være årsaken. I Norge er landheving det normale. I Bergen som ofte fremstilles med fotomontasje av professorer i vann til livet på Bryggen, har nivået sunket litt siden 1900 mens temperaturen har steget ca 0.8 C. Med svakere sol og endring i periodiske sykluser hevder ledende havnivåekspert en stigning fremover lavere enn 1.9 mm per år. Havnivået forventes å synke igjen ved neste Lille istid.

Ingen felles internasjonale holdninger til klimaavtaler - land melder seg ut

- Det er uten betydning og har ingen hensikt å argumentere med Norge som et foregangsland.

En svensk offentlig komite konkluderte for noen år siden at tesen om små land som foregangsland, (eks. Sverige) ikke hadde noen betydning - det er en myte. CO₂ fra de dominerende naturlige utslipp og menneskeskapte bidrag blander seg relativt raskt. Store CO₂-reduksjoner i et nasjonalt regnskap med stor betydning for nasjonale aktører har ingen betydning i det globale bildet og vil utsette Kyotoavtalens måloppnåelse med rundt ett minutt.

- Ingen undersøkelser har vist en klar sammenheng mellom klimaendring og drivhusgasser.

Ingen undersøkelser har heller vist sammenheng mellom klimaendring og menneskelig aktivitet (ut over endringer i vannsystem og landskap). IPCC-konklusjoner om betydelig menneskelig påvirkning kom i 1996 etter at den vitenskapelige hovedkomiteens konklusjoner (ingen tydelig effekt) ble endret ved direkte politisk inngripen. IPCCs konklusjoner er basert på en ikke-validert, mangelfull beregningsmodell som ikke stemmer med observasjoner og som ikke kan benyttes til prognoser slik det beskrives i deres egne rapporter. (vitenskapelige rapporten i seksjon 14.2.2.2 side 774 i 2001 sier "In climate research and modelling, we should recognize that we are dealing with a coupled non-linear chaotic system, and therefore that long-term prediction of future climate states is not possible"), Likevel er det disse feilaktige beregninger som heller ikke stemmer med observasjoner, som ligger til grunn for politikernes vurderinger. Det er dette som leder til gradvis mindre politisk oppslutning om IPCCs konklusjoner og om Kyotoavtalen.

IPCC har definert premisser for betydningen av de såkalte klimagasser, og flere regjeringer har lagt dem til grunn for omstillingplaner. Men etter Københavnmøtet og "Climategateskandalen" i 2009 har arbeidet med nye internasjonale avtaler gått særdeles tregt. Dette er primært fordi vitenskapen viser at CO₂s eventuelle klimaeffekt i realiteten er beskjedent og potensielt fordelaktig. Med kostbar fornybar teknologi, en rekke teknologiske problemer med utvikling og innføring av fornybar energi og en rekke andre alvorlige politiske utfordringer kan man ikke lenger forsvare å fullføre "det politiske spillet basert på IPCCs konklusjoner". Etter utløpet av Kyotoavtalen forhandles det om ny avtale fra 2016, men ingen formell avtale avtegner seg. Utspillene har vært preget av ikke-forpliktende retoriske utsagn inkludert forbehold om andre lands tilslutning siden CO₂-utslipp blander seg raskt i vår felles atmosfære. India, Kina, Russland, Brasil og USA, nasjoner som dominerer utslippene, har signalisert at de ikke vil inngå formelle avtaler. Flere av dem satset på kullkraftverk som Tyskland, som bygger ned sin kjernekraft. Gassleveranser fra Russland til Europa er usikre.

Vestlige land kutter i subsidier til fornybar energi, og Tyskland, som er kommet lengst i utbyggingen, har problemer med så vel å utvikle (eks. vindkraft til havs), utnytte utbygd vindkraft pga redusert vind, og å fase inn de nye energikilder i et stabilt el-nett. Det er gode grunner til å spørre hvorfor et land som Canada trakk seg fra Kyotoavtalen med begrunnelsen om at den hverken var god for Canada eller resten av verden. Australia kuttet 90% i sin klimaforskning og droppet karbonskatt. Indias statsminister uttalte at klima endret seg naturlig som før - det er menneskene som har forandret seg, og uttrykte at urimelige klimatiltak ikke måtte få ødelegge for Indias økonomiske vekst. IPCCs vitenskapelige fundament står faktisk så svakt at noen av verdens mest opplyste land med kunnskapsbasert forvaltning melder seg ut av de internasjonale klimaavtalene.

IPCC står uten internasjonal avtale formelt sett svakere enn den har gjort på 20 år og har svekket sin faglige posisjon dramatisk. Det skyldes at de har sluttet opp om, søkt å utnytte og forsvare forskningsresultater som har vist seg å være vitenskapelige skandaler som "Hockeykølla", datamanipuleringen som skulle bevise "hot spot" fra drivhusgassteorien høyt oppe i atmosfæren, men som ikke observeres, og en rekke alarmerende effekter som følge av oppvarmingen. Dette er ytterligere synliggjort ved e-postene som ble lekket, "Climategate", og resultatene fra den etterfølgende evalueringen av IAC som konkluderte med: manglende vitenskapelige prosesser og behandling av alternative klimahypoteser, manglende behandling og formidling av usikkerhet, sammenblanding av roller og *sammenblanding av vitenskap og politikk*.

Dette er en knusende dom som bl.a. baserer seg på analyse av nærmere 700 sider med spørreskjema til IPCCansatte og assosierte, valg av sentrale fagpersoner i prosessene osv. Det nedslående resultat er at det er sterk slagside med overrepresentasjon av personer med tilhørighet til miljøaktivist-organisasjoner og bruk av studenter som ledende rapportforfattere. At 2/3 av refererte publikasjoner i 2007-rapporten AR4 ikke var fagfellevurdert er en ting. Enda verre er det at IPCCs leder (og andre) presenterer usannheter og forteller at 100% av deres benyttede referanser er fagfellevurdert (ellers skal de kastes i søppelkassa), og at IPCC bare benytter seg av verdens beste fagfolk til tross for at aktivister og studenter er tildelt ledende rapporteringsfunksjoner. Mange ledende fagfolk slutter ikke opp om IPCC, har brutt med organisasjonen og utøver sterk kritikk til tross for at de da sterkt reduserer sine muligheter til forskningsfinansiering og eksponering i "det offisielle "gode selskap".

Myndigheter griper direkte inn i de vitenskapelige prosesser via formelle høringer som del av de formelle "vitenskapelige" prosesser og spesielle initiativ. Vestlige land har tidligere demonstrert en lite heldig hånd med å influere sterkt for å påvirke vitenskapelige resultater og promotere uholdbare konklusjoner i flere saker (se ovenfor). Ledende fagfolk har trukket seg i protest. Deler av "Sur nedbør prosjektet", KFK og ozonlag der naturlige variasjoner dominerer, kjønnsforskning, kosthold og flere helsefaglige spørsmål viser at det har utviklet seg en internasjonal tradisjon for politisk påvirkning av vitenskapelige resultater og en uriktig bruk av forskningsresultater. Det blir i løpet av noen få tiår beklagelig mange eksempler. Fra de nevnte forhold og grunner som er anført nedenfor er klimasaken for lengst i samme kategori. *Det blir et særdeles dårlig fundament for klimaloover, og en ny rammelov vil på sikt undergrave tilliten til politikere og hele det offentlige administrative systemet.*

Forbedre rapportering og formidling av informasjon i Norge om klimagassutslipp og effekter

Det er behov for å registrere klima- og værdata over tid. Disse kan danne grunnlag for å kartlegge de naturlige variasjonene bedre og derved kunne etablere kriterier som i forkant kan varsle om fremtidige periodiske klimaendringer slik at nødvendige preventive tiltak og innsatsfaktorer i primærnæringene og andre aktiviteter kan iverksettes i forkant.

I tidligere avsnittene er nevnt en rekke faglige holdepunkter som forklarer mangler og feilaktige forhold ved IPCCs teorier. Men de formidles ikke av det offentlige, og dette er nødt til å endre seg. I andre land benytter man flere tiltak for å skape balanse.

- etablere et høringsystem for Stortinget og øvrige myndigheter der partene (IPCC og skoleretning for naturlige variasjoner) fremlegger sine syn som grunnlag for videre saksbearbeiding, beslutning, forvaltning og en formidling av denne kunnskap.
- En offentlig finansiert blogg for den vitenskapelige skoleretning som konkluderer med dominerende naturlige variasjoner (§ 100 i Grunnloven)
- En offentlig finansiert blogg som sikrer at alle parter syn fremkommer (§ 100 i grunnloven)
- Etablere forskningsprogram dedikert naturlige variasjoner slik det er etablert i noen land og anbefalt i evaluering av norsk klimaforskning slik det ble anbefalt i Forskningsrådets evaluering av norsk forskning.
- En offentlig finansiert nettsted som til enhver tid viser data for utviklingen av sentrale parametre

(álá climate4you). Derved kan interesserte sjekke/hente data når de ønsker og ikke bare få presentert data når hendelsene passer IPCCs teori (knfr. dagens sjøisutvikling i Arktis og Antarktis). Disse tiltak vil bidra til å oppfylle § 100 i Grunnloven om at det offentlige skal bidra til opplyst samfunnsdebatt.

I tillegg vil det bidra til kunnskap i samfunnet om naturlige klimavariasjoner slik at samfunnsborgere kan finne frem til og derved forholde seg til regionale og lokale variasjoner. Som eksempel kan nevnes at FNs FAO gjennomførte et slikt studium fra 1995 med en rapport i 2001. De fant at global middeltemperatur varierte med samme mønster som jordrotasjonshastigheten, men at sistnevnte begynte å endre seg ca 6 år før temperaturen. I Norge er Golfstrømmen en viktig basis for vårt klima. Dens variasjoner sender også varierende mengder "varmt" vann inn i Arktis og det igjen påvirker ismengden. Vi kjenner periodisiteten fra varmeperiodene i ca 1860-80, 1920-45 og 1985-2007, men slik informasjon må få et systematisk preg slik at man unngår pinligheter som at varmeperioden i 1920-40 ikke omtales, men nærmest forties ved å bli "lagt i skuffen". Videre er det kjent at varmeimpulser fra solen ned i havet bruker lang tid på å transporteres fra sydlige breddegrader til norske og Arktiske farvann. Men denne type tidsforsinkelse begynner nå å bli forstått, eksempelvis bruker Golfstrømmen ca 11 år fra Karibhavet til våre farvann og 2-3 år langs vår kyst. Også data om solflekkers betydning i ulike faser, den Nord-Atlantiske oscillasjon NAO/Arktiske oscillasjon AO som dominerer værslaget og klima og dets effekter i Europa, Amerika, Norge og Arktis, har interessante systematiske elementer som allerede i dag kan benyttes.

3. Uavhengig klimaråd

Ideelt sett kan et uavhengig vitenskapelig klimaråd være et godt bidrag til å få samfunnsdebatten om klima "på skinner" igjen og derfra utvikle faglige avklaringer og vitenskapelig basert beslutningsgrunnlag. *Den vitenskapelige baserte virksomheten må skilles helt fra utforming av politisk rådgivning.* siden erfaringen med IPCC gjennom 25 år med sammenblanding av politikk og vitenskap og sammenblanding av roller (IAC-evalueringen) er svært dårlig. Et klimaråd med omtrent samme mandat som IPCC vil allerede i utgangspunktet få et renommé på et lavmål.

Det anbefales derfor å starte med å eksponere de ulike vitenskapelige klimaskoleretningene i felles prosesser basert på rendyrkede vitenskapelige kriterier, definere mulig enighet og eventuelt beskjedne avvik i syn og identifisere de tema der det er store divergenser. Overensstemmelse med observasjoner må tillegges hovedvekt relativt til teorier og usikre beregninger. Internasjonal ekspertise er viktig. Forhold i Norge og våre forvaltningsområder bør belyses i tillegg til det globale aspektet.

Lovgivning innen miljø og skadetiltak

Effekter fra vær- og klimaendringer volder stor skade på menneskelige byggverk, men også på naturen.

- *Eventuelle lover og regelverk må gi rom for menneskelige inngrep i elver, sjøer og utmark og bebygde områder for å hindre flom, ras mm. og gi muligheter for å utvirke tiltak som tar hensyn til viktige behov for den lokale befolkning og ikke bare beskytte naturen mot inngrep.*

Dette vil gi raskere tiltak. Flommer har fått en mye større konsekvens fordi konstruksjoner og avleiringer har hindret vannets strømming og nærmest virket som demninger. Det må legges til rette for å mudre og lede vannet i egnet retning slik at oversvømmelser kan unngås eller reduseres. Lokale myndigheter må kunne pålegges/ha myndighet til gjennomføre slike tiltak.

- *En eventuell styrking av lovverket bør være knyttet til kompensasjon og tiltak ved skader og erstatning for ødeleggelser fra naturlige klimavariasjoner, eventuelt regelverk og standarder for hvordan man a priori skal sikre seg mot naturskader forårsaket av naturlige variasjoner.*

Dette må også omfatte ødeleggelser i perioder med lavere temperaturer ettersom de største flom og

rasskader av ulikt slag i Norge er registrert under den Lille istid.

- Eventuelle tiltak knyttet til fremtidig miljø-, energi- og teknologiutvikling bør inkluderes i allerede eksisterende lover og regelverk. Økning av CO₂ har så liten effekt på klima, og temperaturøkninger vil faktisk gi betydelige nasjonale og globale fordeler.

- Det bør vurderes endringer i miljøloven som sikrer at man kan hindre effektløse klimatiltak som har negative miljøkonsekvenser. Dette er knyttet til bl.a. bruk av urensset, forurensende biobrensel i tettbygde strøk (SO_x, NO_x, partikler), landskapsendringer ved vindmølleparker og unødige "monstermaster" knyttet til feilaktig elektrifisering av norsk sokkel.

Særlig i byer bør det vurderes å innføre forbud mot biobrensel slik kullbrenning ble forbudt i UK med markant miljøgevinst. Skadeeffektene av SO_x, NO_x og partikler er godt beskrevet i dagens miljølitteratur.